

THE TEARS OF A CLOWN

- EEN WEIRD PLANET FEUILLETON -

Aflevering 9 - Een Vluchtelingenprobleem

Met een luid gekraak spleten de gevelpanelen van de McDonald's ballenbak uiteen, om kort daarna Arie's hulpeloze gestalte in een kleurige stortvloed van ballen op het trottoir uit te braken. De lawine zocht zich een weg over de stoep en stroomde, nog altijd in snelheid toenemend, in de richting van de kinderspeelplaats naast het parkeerterrein. Spartelend op de voortrazende ballenmassa zocht Arie vertwijfeld naar een manier om ongeschonden tot stilstand te komen, maar een onhandig geplaatst hobbelpaard maakte hardhandig een einde aan zijn pogingen.

Hij krabbelde half overeind, lichtelijk gedesoriënteerd door de veelkleurige chaos van nastuiterende ballen die met veel kabaal hun zojuist verkregen vrijheid vierden. Het duurde daarom even voordat hij besepte dat hij buiten had weten te geraken, al was het dan niet via de hoofdingang.

Hij wierp een blik achterom in de ravage die hij had aangericht.

Uit de gesneuvelde ruit van de ballenbak rolden nog een paar laatste ballen en binnen in het restaurant was achter de bruine, uit de bak opstijgende frituurwalm nog net te zien hoe de verlichting spookachtig aan- en uitknipperde. Nu de ballen langzaam ophielden met stuiten hoorde Arie het rumoer van opgewonden stemmen vanuit het restaurant komen.

Vechtend tegen de opkomende paniek probeerde Arie zich zijn vluchtplan te herinneren. Het jennende geluid van een autoclaxon, ergens vanaf de parkeerplaats, bracht hem op het juiste gedachtespoor. Zijn invalidenwagentje stond nog altijd vluchtklaar naast de ingang geparkeerd en als hij die nu maar kon bereiken voordat er mensen naar buiten kwamen had hij nog altijd een kans om weg te komen.

Hij hees zich moeizaam verder op aan het hobbelpaard en tuurde door de vettige walm, op zoek naar de ingang van het restaurant. Een dankbare emotie doortrok hem toen hij, vlak naast de helicopter met geldinworp, het silhouet van zijn trouwe vierwieler gewaar werd.

Arie kwam met vernieuwde hoop op een goede afloop in beweging en zette, voorzover zijn gemangelde lijf dit toeliet, hinkend koers naar zijn bolide. Hij graaide ondertussen in de diepe zakken van het clownspak op zoek naar zijn autosleutels.

Een onbehaaglijk gevoel bekreep hem toen hij, zelfs nadat hij de diverse verkreukelde zakdoeken met schmink tevoorschijn had gehaald die zich in de afgelopen maanden in zijn zakken hadden opgehoopt, nog altijd geen sleutels voelde.

Het rumoer binnen leek iets te verstommen en Arie versnelde zijn tempo in de wetenschap dat het niet lang meer zou duren voordat de eerste mensen naar buiten zouden komen. Op een paar meter afstand van de auto bleef hij staan en begon hij zenuwachtig de vele zakken van het colbertje te inspecteren, intussen de Schotse ontwerper binnensmonds verwensend.

Arie kromp in een natuurlijke schrikreactie ineen toen er plotseling en onaangekondigd opnieuw een claxon loeide... maar nu vlakbij. De schrik sloeg om in ontzetting toen hij in de lelijke dubbeltoon de gekwelde alarmroep van zijn eigen wagentje herkende.

In ongeloof keek Arie op en zijn mondhoeken krulden naar beneden toen hij achter de licht getinte voorruit van zijn voertuig twee kinderkopjes ontwaarde.

Hij deed nog een stap dichterbij en probeerde scherp te stellen op het jongetje achter het stuur. De identificatie van het vervelende jongetje dat verantwoordelijk was voor een groot deel van Arie's huidige ellende bevestigde zijn voorgevoelens.

De jongetjes hadden hem waarschijnlijk van zijn autosleutels beroofd toen hij buiten westen was, en waren in zijn wagentje geklommen om coureurte te spelen.

De jongetjes, tot op dat moment opgaand in hun spel, kregen nu ook Arie in de gaten en begonnen verschrikte kreten te slaken toen hij grimmig en doelbewust op het linkerportier toeliep. Het blonde jongetje was echter sluw genoeg om net voordat Arie het portier bereikte de deur vliegensvlug op slot te doen.

Het andere jongetje volgde zijn voorbeeld.

"Maak ogenblikkelijk die deur open!", schreeuwde Arie, en balde zijn vuist hoog in de lucht. Met grote verschrikte ogen keken de jongetjes terug, maar geen van beiden maakte aanstalten om aan zijn bevel gehoor te geven.

Arie had zichzelf nooit beschouwd als een wraakzuchtig mens... tot nu toe.

Ondanks zijn acute tijdgebrek liep hij terug en keek om zich heen. Zijn oog viel op een metalen tuinpaaltje en met enige moeite wist hij het paaltje uit de grond te trekken. Hij woog het ding op zijn hand en draaide zich om naar het wagentje.

Het zou hem moeite kosten zijn trouwe vehikel opzettelijk te beschadigen, zo besepte Arie, maar er was geen tijd meer te verliezen. Dreigend naderde hij opnieuw het wagentje en zwaaide vervaarlijk met zijn wapen.

"Kom er ogenblikkelijk uit!", blafte Arie, "Dan krijgen jullie snoep!"

Zijn tweede zin werd luid onderbroken door het felle geluid van de startende motor. Van schrik liet Arie zijn metalen staaf vallen en hief beide armen in een bezwerend gebaar op.

"Ho maar even, jongeman!", hij probeerde nu een onderwijzerstoontje aan te slaan, "Zet die motor maar weer even uit!"

Het jongetje achter het stuur scheen zelf te zijn geschrokken van de startende motor en leek op zoek te zijn naar het sleuteltje om de motor weer uit te zetten.

Arie strompelde naar het portier en besloot dat hij, ondanks zijn haast, het jongetje op zijn gemak moest stellen, wilde hij hier nog weggelaten.

Hij dwong zijn gehavende gezicht in wat hij zelf beschouwde als zijn innemendste glimlach en tikte op het raam.

Het jongetje keek op en slaakte een hoge gil toen hij Arie's verwrongen grimas achter het glas opmerkte. De blaag drukte in paniek vol op het gaspedaal en Arie moest ontsteld toezien hoe het wagentje met piepende banden en brullende motor in beweging kwam.

Totaal verbijsterd staaarde hij zijn bolide na, die gevaarlijk slingerend over het parkeerterrein stooft en, tegen de rijrichting in, de afrit naar de snelweg opdraaide.

Arie voelde een brok in zijn keel toen hij het vertrouwde motorgejank langzaam hoorde opgaan in het overige verkeerslawaai.

Veel tijd om te rouwen over zijn verloren gegane bezit was er echter niet. Uit zijn ooghoek zag hij hoe het eerste groepje mensen het wegrestaurant via de hoofdingang verliet. Arie probeerde niet meer na te denken en begon te rennen over de parkeerplaats naar de achterkant van het restaurant. Er stonden een aantal grote touringcars geparkeerd en Arie hobbelde er met raspemde adem op af.

Naast één van de bussen stond een groepje chauffeurs in een kringetje te roken. Dit stelde Arie in de gelegenheid zich ongezien tussen twee bussen in te wurmen.

Hij bleef even staan om op adem te komen en dacht na.

Het spel was uit, besepte hij.

Het zou niet lang meer duren voordat de politie een zoekactie naar hem zou gaan beginnen. Ariël kon hen tot op zekere hoogte helpen met een persoonsbeschrijving. En aangezien hij overvloedig veel speeksel had gebruikt in haar bijzijn konden ze via zijn DNA alles over hem te weten komen. Om nog maar te zwijgen over de vettige vingerafdrukken, die hij ongetwijfeld door het hele restaurant had achtergelaten. Hij moest in ieder geval zo snel mogelijk weg uit Limburg.

Arie sloop naar de voorkant van de rij met bussen. De deur van een van de touringcars met een opzichtig "NoGo Tours" logo stond open. Schichtig om zich heen kijkend kroop hij verder en gluurde voorzichtig naar binnen. De bus leek verlaten en Arie klom het trapje op naar binnen. Hij bewoog zich ineengedoken door het gangpad en loerde links en rechts, op zoek naar een geschikte schuilplaats.

Toen hij bij het toilet aankwam en een onhandig bordje "buiten gebruik" op de gestoffeerde deur aantroef wist hij dat zijn plan kans van slagen had.

Hij opende de deur van het toilet en deed een stap voorwaarts in het donker, de penetrante lucht negerend. Zijn voet zakte weg in iets glibberigs en hij struikelde voorover het toilet in. Vloekend trok hij zijn voet terug en ging, voorzichtiger nu, in omgedraaide houding op het krappe toilet zitten zodat hij het deurtje af kon sluiten. Langzaam kwam zijn hartslag wat tot rust. Arie probeerde de indringende stank te negeren en overdacht nogmaals zijn situatie.

Als ze hem te pakken zouden krijgen kon het er op uit draaien dat hij alsnog al zijn onbetaalde maaltijden moest terugbetalen. En daar had Arie helemaal geen geld voor. Het grootste deel van zijn uitkering was opgegaan aan benzine om iedere dag een ander restaurant te kunnen bezoeken. Arie voelde een diep verdriet in zich opwellen over dit onrecht en hij vocht tegen zijn tranen.

Aan deze overpeinzingen kwam een einde toen hij gestommel en doffe stemmen in de bus waarnam. Hij probeerde het deurtje nog verder op slot te draaien en hield zich muisstil.

Toen het gestommel na een paar minuten stilviel voelde hij hoe de motor van de bus werd gestart. De touringcar zette zich schokkend in beweging en Arie vroeg zich met misselijkmakende spanning af wat de reis hem brengen zou.

THE WEIRD PLANET